

Balkonepizódok

Felállok a számítógémem mellől. Végigsétálok a „Koala köz” nevet viselő előszobánkon, és bemegyek a nappaliba. A ház asszonya a karosszékében ül. A fején fejhallgató, amelyen az aktuális tv-sorozatát követi, a kezében kézimunkaeszközök, amelyeknek pontos specifikálását nem vállalnám. Előtte az asztalon színes fonalak és textilféleségek tömege, a nyelvkönyve és a leckeüzete, a telefonja, valamint az iPad, ha az unokáknak éppen beszélgetni vagy játszani támadna kedvük. Szóval nem unatkozik.

Leülök mögé a kanapéra, és nézem egy kicsit a tévét. Hallani persze nem hallom, mert a hang a fejhallgatóra van kapcsolva. Ez a szűrős tekintetű bajszos nyilván a főgonosz. Szinte hallom, ahogy ráparancsol a kis szemüveges könyvelőféltre:

– Egy órán belül az asztalom legyen a pénz, különben elbúcsúzhat az életétől! – és kiviharzik a szobából. A szegény kis könyvelő megsemmisülten rogy magába.

A ház asszonya észreveszi, hogy ott vagyok. Leállítja a filmet, és felém fordul. Elmesélem neki, hogy mit láttam a tévében.

– Hát nem egészen – neveti el magát. – A bajszos a nyomozó, és a kis sunyi sorozatgyilkos most tudta meg, hogy lebukott.

Hát nem mindegy? Mese ez is, az is. Bezzeg... Mi bezzeg? A nagybetűs élet (csupa kisbetűvel)? Ott talán tudjuk, hogy melyik mese az igazi?

A gondolat felvillanyoz. Hiszen ezt lehet játszani tévé nélkül is. Már megyek is ki a balkonra, és beleülök a nagypapaszékembe. Ha körülnézek, húsz-harminc ablak és balkon néz vissza, amelyekben mind egy-egy sorozat aktuális epizódját nézhetem. A történeteket meg kitalálhatom magamnak. Valószínűleg sohasem fogom megtudni, hogy a történeteimnek van-e köze a valósághoz.

Az Orchideás Hölgy epizódjait tíz éve követjük. Amikor beköltöztünk a lakásunkba, rögtön megcsodáltuk a túloldali ház szemközti lakásának ablakában a gyönyörűséges orchidea gyűjteményt. Ilyet szeretnénk mi is! Lett is. Orchideáink azóta is gyönyörködhetnek egymásban. A hölgy egyedül él, szolid, polgári ízléssel berendezett lakásban: zsúfolt könyvespolcok, festmények a falon, finom vonalú bútorok. Most éppen a számítógépe előtt ül, és beszél. Skype-ol az unokáival? Vagy talán az emlékiratait rögzíti? Legyen mondjuk az utóbbi.

– Új fejezet: A zürichi évek. Új bekezdés: New York után Zürich idilli falucska volt. Reggelenként gyalog sétáltunk be az egyetemre, és néhány hét után az útba eső boltok tulajdonosaival már köszönőviszonyban voltunk. Na jó, ha nem is egészen köszönő, de legalábbis fejbiccentő viszonyban. Kétségtelen, hogy a zürichiek nem a túlradó vendégszeretetükről nevezetesesek. De nem is megközelíthetetlenek.

A hölgy most elhallgat. Feláll, és a könyvszekrényhez lép. Egy nagyalakú albumot vesz le, azt lapozgatja. Nyilván egy fényképet keres, amit majd felhasználhat a soron következő történet illusztrálására. Hirtelen leteszi a könyvet, és kisiet a szobából. Talán csöngettek? Igen! A hölgy egy magas, kopaszodó férfi és egy csinos, göndörhajú nő társaságában tér vissza. Mindhármukon maszk van. A nagyszoba asztalához ülnek. A hölgy kimegy és egy tálcával jön vissza, amely enni-innivalókkal van tele. A vendégek tehát nem váratlanul jöttek.

Néhány perc beszélgetés után a göndörhajú nő kiteszi a telefonját az asztalra, és valamit nyomogat rajta. Alighanem hangfelvétel készül. A férfi feláll, és fényképezőgépet vesz elő. A hölgy felkapcsol néhány

kapcsolót, és az egész szobát stúdiószerű fény árasztja el. A hölgy visszaül. A két nő élénken beszélget, a férfi a legváltozatosabb helyzetekből fényképez.

Vajon hol fog megjelenni ez az izgalmas interjú, amiből végre megtudhatnánk valamit ismeretlen ismerősünk életéről? És az emlékiratok?

Vagy mégis csak az unokáival beszélt, a vendégek pedig egy biztosítótársaság ügynökei, akikkel a hölgy a festmények biztosítási feltételeit beszéli meg? Nem-nem! Ragaszkodom az emlékiratokhoz és az interjúhoz. És ha más nem írja meg, majd megírom én.

A két öregúr két szomszédos balkon mögötti lakásokban lakik. Néha ügyet sem vetnek egymásra, néha hosszú párbeszédet folytatnak. Az egyikük természetes, jovialis figura, a másik riadt tekintetű kis emberke. Kicsit olyanok, mint Sajó és Hacsek. Sajó most nyugszékében sűtkérezik a balkonon, szájában szivar, mellette egy csésze kávé. Újságot olvas. Hacsek kióvakodik a szomszédos balkonra. Fején pilótasapka, arcán szájmazsk. A kezén cernakesztyű, a kezében permetező palack, amiből valamilyen folyadékot spriccel maga elé

– Na mi van, Hacsek, csak nem a felesége művirágjait óvja a kártevőktől?

– És még van kedve viccelődni! Ahelyett, hogy szégyellné magát, hogy fittyet hányva a biztonsági előírásokra itt parádézik.

– Miről beszél? Lát engem gyülekezni? Közelebb vagyok bárkihez is másfél méternél?

Hacsek a zsebéből colstokot vesz elő, és aggodalmasan méricskél.

– Jól van, ez egy kicsivel tényleg több. De mit tudom én, milyen messzire tudja maga fűjni a szivarfüstöt!

– Emiatt csak ne aggódjon! Hanem azt ellenőrizte-e, hogy nem valamilyen hasznavehetetlen, hamis kínai maszkot köt a pofája elé?

Hacsek riadtan az arcához kap.

– Miért? Maga tudja, hogy hogyan lehet megtudni, hogy hamis-e?

– Nem igazán, de biztosan hamarabb fogom megtudni, mint maga.

– Hamarabb? Hogyan?

– Ha majd látom, hogy az lesz kiírva a névtáblájára, hogy „özv. Hacsekne”, akkor tudni fogom, hogy hamis volt.

– Na, ebből elegendem volt. Slussz, ez a téma be van fejezve.

Hacsek lemondóan legyint, és a palackból sűrűn spriccelve bevonul a balkonról. Sajó derűsen fűjja tovább a szivarjából a füstkarikákat.

Minden kamaszfiú álma egy fürdőszoba ablak, amelyen át egy bombanő – szándékosan vagy véletlenül – láttatni engedi bájait. Ha csak árnykép formában, az sem baj, sőt talán úgy még sejtelmesebb. Álom vagy valóság, az iskolában órákig lehet ecsetelni a részleteket a haveroknak.

Az a fürdőszobai front, amelyre az út túloldalán, a fák között rálátunk, nem sok ilyen izgalmat tartogat. Az alaposan elhomályosított ablakokon csak bizonytalan árnyak imbolygását láthatjuk. A lakók közül egy nyugdíjas házaspárról és egy többgyerekes családról tudunk biztosan. A gyerekek olyan rakoncátlanok, hogy nekünk sehogy sem sikerült megszámolni őket – a szülők nagy biztonsággal ketten vannak. A földszinti lakás

általában üres, csak nagyrítkán látszik benne valami élet. A tulajdonosok alighanem külföldön élnek, és csak látogatóba jönnek néha haza.

Már sötét este van, amikor a balkonunkról ennek a földszinti lakásnak a fürdőszobájára pillantok. A homályos ablak mögött villogó fény látszik. Mintha tévét nézne bent valaki. Persze, láttam én már olyat, hogy valakinek a fürdőszobájában is van tévé, de most azért meglepődöm. Ez a villogás ráadásul egy kicsit más. Szabályosabb, ritmikusabb. Ha hunyorítva nézem, mintha morzejeleket küldene valaki. Talán szólni kellene a ház asszonyának, aki úttörővasutas korából ismeri ezt a titkos kódot. Én csak annyit tudok, hogy A: agár, B: békababa, C: céklarépa. De egy rövid epizódhoz talán ennyi is elég.

Mondjuk, hogy a lakás egy hírszerző ügynökség tulajdona, és most kódolják vagy dekódolják a titkos jelentéseket. Na persze, a fürdőszobában, a szomszédok szeme láttára, a ma már senki által nem használt morze kóddal. Hm, ezt aligha veszi meg a Netflix.

Akkor, mondjuk, hogy a villogó fényt egy speciális biológiai műszer bocsátja ki. Ezzel kísérleteznek a rejtélyes szomszédok. És miért a fürdőszobában? Nyilván azért, mert a kísérleteket halakon végzik, és a halakat hol másutt tartanák, mint a fürdőkádban. Na, ebben már motoszkál valami, de még nagyon sokat kellene dolgozni rajta.

Ekkor váratlanul kinyílik a fürdőszoba ablaka. Mióta itt lakunk, még sohasem láttuk nyitva. Az ablak mögött néhány fiatalember, hangszerekkel a kezükben. A villódzó fény forrása egy diszkólámpa. A fürdőszoba tehát most próbaterem. Vagy éppenséggel stúdió. A legendás hangmérnök, Joe Meek óta tudhatjuk, hogy a fürdőszobáknak utánozhatatlan akusztikája van. Nem egy világláger felvételét készítette saját fürdőszobájában, a világsztárokat fürdőkádjába ültetve. Ennek a szép hagyománynak a folytatóit leshettem hát meg a „Fürdőszoba koncerteknek” ebben az epizódjában.

Alig várom, hogy viszontláthassam a YouTube-on.

Hűvösödik. Mielőtt visszamennék a szobámba, még egyszer körülnézek. Az egyik átellenes lakásban szemüveges fiatalember kuporog a kanapén, és egy tableten pötyög. Időnként felnéz, és mintha éppen felénk figyelne. Sejttem, hogy mit ír.

– Röltex Rózsi ma több méternyit kötött, Szürke Medvét pedig alighanem elvonóra küldte a számítógépe mellől. Egész délután a balkonon ábrándozott. Talán arról, hogy mikor fog tudni legközelebb bolondozni az unokaival, vagy mikor tud majd a tükör helyett élő közönség előtt zenélni. Türelem, öreg! Eljön még ez is.

Milyen igaza van! Mintha magamat hallanám.